

Krajský soud v Ostravě

Havlíčkovo náměstí. 1835/34
728 81 Ostrava

Sp. zn.: **23 C 3/2009**

Žalobce: **Vladimír Hučín**, nar. 25. 5. 1952
Lančíkových 1742/10
750 02 Přerov

Zastoupen: Mgr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem
Na Štáhlavce 1105/16
160 00 Praha 6
ISDS: cp7kgk3

Žalovaný: **Ing. Tomáš Hradílek**, nar. 28. 4. 1945
Zahradní 892/19
751 31 Lipník nad Bečvou

Odvolání

žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne
8. 9. 2009, č. j. 23 C 3/2009-152,
podané ve smyslu ustanovení § 201 *et seq.* občanského soudního řádu
(dále jen „**OSŘ**“)

Podepsáno elektronicky
Soudní poplatek: 20 000 Kč; k výzvě soudu
Bez příloh

I.

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 9. 2009, č. j. 23 C 3/2009-152 (dále jen „**napadený rozsudek**“), byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhal osobní a veřejné omluvy a peněžité satisfakce ve výši 500 000 Kč za zásah do práva na ochranu osobnosti, spočívající v tom, že žalovaný zveřejnil v deníku *Lidové noviny* dva články týkající se žalobce (výroky II až IV). Výrokem I napadeného rozsudku byla připsána změna žaloby, výrokem V bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

2. Protože napadený rozsudek spočívá na vadném právním posouzení věci a v řízení u soudu I. stupně nebyl dostatečně a úplně zjištěn skutkový stav, žalobci nezbývá než podat proti napadenému rozsudku v rozsahu výroků II až V

odvolání

ve smyslu ustanovení § 201 *et seq.* OSŘ z důvodů podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. d) a g) OSŘ a navrhnout, aby odvolací soud napadený rozsudek v tomto rozsahu zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

II.

3. Žalobce rekapituluje, že v žalobě jde o dva články žalovaného, o článek *Narcis Hučín zneužívá demokracii*, publikovaný dne 23. 7. 2007 na titulní straně *Lidových novin* (dále jen „**článek 1**“), a článek *Ve svém kritickém postoji k Hučínovi jsem se utvrdil*, zveřejněný v tomto deníku dne 2. 8. 2007 v rubrice *Polemika* (dále jen „**článek 2**“; společně s článkem 1 dále též „**články**“).

4. Informace zveřejněné v obou člancích jsou ostře difamačního charakteru, ať už se jedná o skutková tvrzení nebo o excesivní hodnotící úsudky (hodnotové soudy).

5. Soud I. stupně pochybil v tom, že některá skutková tvrzení nesprávně kvalifikoval jako hodnotové soudy a všechny tyto hodnotové soudy pak podřadil pod oprávněný výkon svobody projevu, aniž by přiměřeně reflektoval jejich dopad do osobnostní sféry žalobce.

III.

6. V článku 1 žalovaný, *inter alia*, uvedl:

Když na přelomu milénia došlo v mém okresním městě, v Přerově, kde on bydlí, k několika výbuchům a Hučín byl záhy zatčen, obával jsem se, že má ty výbuchy na svědomí. Abych rozptýlil své jisté pochybnosti o oprávněnosti jeho trestního stíhání, využil jsem osobních kontaktů a svého někdejšího politického postavení k získání nadstandardních informací, zejména z policejních zdrojů. Ty byly naprosto dostačující k tomu, aby se má obava, že Hučín je iniciátorem těchto výbuchů, změnila téměř v jistotu. Mediálně živenou teorii o komplotu starých struktur a levicových politických stran proti neohroženému Hučínovi jsem vnímal jako účelovou obranu nečestným útokem.

Koncem září roku 2001 jsem na základě žádosti prezidentské kanceláře napsal prezidentu Havlovi dopis, ve kterém jsem mu nedoporučil udělit Hučínovi milost a sdělil jsem mu, že nejlepším řešením je transparentní soudní proces. Tu žádost o omilostnění připravoval jeho obhájce a můj někdejší velký přítel JUDr. Stanislav Devátý. Také na mne apeloval, abych ho

v jeho snaze podpořil. Vůbec se však nezajímal o důvody, kvůli kterým jsem to odmítl. Myslím si, že on také tuší, že Hučín ty přerovské výbuchy zavinil. Proč ho přesto neustále obhajoval, nevím. Zřejmě jsem se v něm zmýlil.

Někdy ke konci Hučínovy vazby mi telefonoval bývalý ministr vnitra a někdejší senátor Jan Ruml. Ohledně celé kauzy jsme se prakticky shodli. Ruml prohlásil, že Hučín má ty výbuchy zřejmě na svědomí, neboť mu to na základě analýzy odposlechu potvrdil Honza Kubice.

7. Z dikce textu je zcela zřejmé, že jej nelze interpretovat jinak než jako skutkové tvrzení obviňující žalobce ze závažného trestného činu. Ani výrazy typu „téměř v jistotu“, „tuší“ nebo „zřejmě“ nemohou zakrýt difamační charakter publikovaného sdělení: žalovaný hovoří o svém *podezření*, že žalobce byl iniciátorem výbuchů, a o tom, že se pokusil učinit si ve věci jasno, přičemž závěrem tohoto jeho zkoumání, opřené o privilegovaný přístup k různým, běžným občanům nedostupným zdrojům, mělo být *potvrzení* tohoto jeho podezření (pomiňme přitom, že žalobce nebyl v souvislosti s výbuchy vůbec stíhán, což žalovaný buď nevěděl, nebo svou neznalost účelově předstíral – přičemž první možnost se vzhledem k tvrzeným „nadstandardním“ stykům žalovaného jeví jako spíše nepravděpodobná).

8. Stejně tak nelze v této souvislosti pominout zmínku žalovaného v článku 2 o tom, že žalovaný *„zjistil, že Hučín je stíhán oprávněně“*.

9. Jestliže soud I. stupně v napadeném rozsudku (str. 11) dospívá k závěru, že jde toliko o reprodukci postupného vývoje názorů žalovaného na žalobce, nekoresponduje to s vyzněním článků, s tím, jaký dojem článku musely ve čtenáři zanechat, totiž že žalovaný disponuje přístupem k interním informacím, z nichž vyplývá, že žalobce je pachatelem přerovských výbuchů. Nejedná se tedy o legitimní hodnotový soud, nýbrž o skutkové tvrzení, a to skutkové tvrzení vyznačující se mimořádně vysokou difamační intenzitou, neboť jen máloco je způsobilé snížit důstojnost a vážnost fyzické osoby ve společnosti takovou měrou jako obvinění, že se tato osoba dopustila série násilných trestných činů teroristické povahy.

IV.

10. V článku 2 žalovaný napsal: *„Když vidím, že tak vzácný člověk, jakým evangelický farář Jan Šimsa bezesporu je, není kvůli banálnímu a směšnému incidentu, starému téměř 30 let, plně rehabilitován a Hučín za celou plejádu činů z doby normalizace, z nichž některé mají ryze kriminální charakter, je očištěn do podoby bílé lilie, jsem krajně znechucen.“*

11. Výrok o kriminálním charakteru některých z rehabilitovaných skutků žalobce stojí na pomezí skutkového tvrzení a hodnotícího soudu, přičemž za situace, kdy žalovaný neupřesnil, o které skutky by se konkrétně mělo jednat, nelze toto rozlišení učinit. To však nemění nic na tom, že v obou případech jde o výrok difamační: jakkoli se žalovaný nemusí subjektivně ztotožňovat se závěry rehabilitačních rozhodnutí, nemůže o žalobci bez relevantních občansko-právních důsledků napsat, že byl rehabilitován – mimo jiné – pro činy ryze kriminálního charakteru.

12. Pokud soud I. stupně dospěl v napadeném rozsudku (str. 12) k závěru, že hodnocení činů žalobce žalovaným má „pravdivý základ“ a jde o „oprávněnou kritiku“ – a to bez bližšího vysvětlení, které žalobcovy činy z období normalisace lze pod takové hodnocení podřadit a co zakládá jeho oprávněnost – zatížil své rozhodnutí vadou nesprávného právního posouzení věci.

V.

13. Třetí dílčí výrok, který krajský soud nesprávně označil za hodnotový soud, se týká následujícího tvrzení žalovaného uvedeného v článku 1:

Ten narcis Hučín umně zneužívá demokracii ve svůj prospěch. Z některých médií si udělal svou služku. Je to psychologický terorista, který flašinetovou demagogií, věčným pomlouváním a špiněním těch, kteří ho mohou ohrozit, vytváří kolem sebe v součinnosti se svými příznivci atmosféru strachu.

Nedávno byl soudně zcela zproštěn všech obvinění. Je to velká blamáž. Dokážu si představit, že právě obavy z pomluv a špinění, umocněné nenávistným napětím, jež při přelíčeních vytvářeli Hučínovi příznivci, mohly mít vliv na rozhodování soudců. Vycházím přitom z vlastních obav a zkušeností svých známých.

14. Skutkový obsah sdělení je zde zcela zřejmý: žalobce spolu s kohortou svých příznivců vyvíjel nátlak na soud, čímž dosáhl svého zproštění ve všech bodech obžaloby.

15. Závěr napadeného rozsudku (str. 11), že jde o hodnotící úsudek, nemůže proto ani v tomto případě obstát jako správný.

VI.

16. Další dva dílčí zásahy do žalobcových práv spočívají v užití nepřiměřených, excesivních hodnotových soudů. Jedná se jednak o označení „gauner“, jednak o výraz „psychologický terorista“.

17. Ačkoli soud I. stupně v napadeném rozsudku uvádí odkazy na rozsáhlou relevantní judikaturu, nelze jeho závěru o přípustnosti těchto invektiv na žalobcovu adresu přisvědčit.

18. Nesprávný je především závěr ohledně relevance toho, v jaké souvislosti je první z uvedených invektiv použita. Je zcela bez významu, že se tak stalo ve formě pouhé citace [„V moravském vydání LN ze dne 27. června 2007 v článku o sporu bývalého pracovníka BIS Vladimíra Hučina s někdejšími vysoce postavenými policisty plukovníkem JUDr. Jiřím Pščolkou (Soud zamítl Hučínovu žalobu) byl citován také výrok, který jsem pronesl v soudní budově: »Vladimíra Hučina znám dobře dvacet let a většího gaunera jsem neviděl.« Chci čtenářům objasnit důvody, které mne k takovému vyjádření vedly.“], neboť na difamačním působení výroku na čtenáře se tím nic nemění; opačný závěr soudu I. stupně na str. 10 rozsudku je chybný.

19. Výraz „gauner“ je obecně vnímán jako natolik silný, že jeho užití má vždy difamační účinek, který nelze ospravedlnit tvrzením, že jde toliko o oprávněnou kritiku a tedy o legitimní výkon svobody projevu.

20. Naproti tomu označení žalobce za „psychologického teroristu“ by takto odůvodněno být mohlo, avšak jen v případě, že by bylo k popisu žalobcova jednání aspoň přibližně přiléhavé. Tak tomu však není: žalovaný vztáhl tento svůj výrok k jednání žalobce, jež v řízení nebylo prokázáno, totiž k jeho tvrzenému nátlaku na soud směřujícímu k dosažení osvobozujícího trestního rozsudku. Soud I. stupně v napadeném rozsudku sice správně uvedl, že nelze pomíjet kontext tohoto výroku, avšak nesprávně dovodil, že daný kontext použití takto expresivního a ostrého označení odůvodňuje.

VII.

21. Protože prvoinstanční soud zamítl žalobu na základě shora rozebraného právního posouzení věci, neprovedl ani většinu ze stranami navržených důkazů, čímž své rozhodnutí zatížil rovněž vadou neúplnosti skutkových zjištění.

VIII.

22. Ohradit se je třeba též proti tomu, co krajský soud uvedl – víceméně jen *obiter dictum* – na str. 12 napadeného rozsudku, totiž že „žalobce neunesl břemeno tvrzení, když ani přes poučení soudu netvrdil významné skutečnosti, tedy konkrétně následky neoprávněného zásahu do osobnostních práv žalobce“.

23. Zásah spočívající ve zveřejnění článků v osobnostní sféře žalobce je zjevný a v žalobě byl dostatečně určitě a konkrétně označen: tímto následkem je snížení žalobcovy důstojnosti a vážnosti ve společnosti. Ve své žalobě se žalobce k této otázce vyjadřuje v §§ 17–18 a v § 19 navrhuje k prokázání tvrzených následků na své pověsti důkazy, jež však soud I. stupně jako nadbytečné zamítl.

IX.

24. Ze všech těchto důvodů žalobce navrhuje, aby odvolací soud po projednání jeho odvolání napadený rozsudek v rozsahu výroků II až V zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí

X.

25. Žalobce zároveň vznáší **námítku podjatosti** ve smyslu ustanovení § 15a odst. 1 OSŘ směřující vůči soudcům Vrchního soudu v Olomouci **JUDr. Janu Zavrtálkovi** a **JUDr. Martě Coufalové**, kteří by mohli podle platného rozvrhu práce o žalobcově odvolání rozhodovat.

26. Žalobce v minulosti opakovaně informoval veřejnost o minulosti obou soudců, v případě JUDr. Zavrtálka o tom, že tato osoba měla být vydírána Státní bezpečností z důvodu homosexuálních styků s osobami mladšími 18 let, v případě JUDr. Coufalové o jejím aktivním působení v Komunistické straně Československa, kde byla lektorkou okresního výboru strany.

27. Ačkoli se tyto informace zakládají na pravdě, lze presumovat, že jejich publikace vyvolala u obou soudců vůči žalobci nepřátelské pocity, jež zakládají důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti a schopnosti rozhodovat o žalobcově odvolání nestranně. Proto by tito soudci měli být z projednávání věci vyloučeni.

V Praze dne 2. října 2009

Vladimír Hučín